

ligt for Fiskerne at fortere Smaafiskene fra og kaste dem ud i Havet, inden de komme i Land. Det er ofte ugørligt for Vesterhavsfiskerne. For dem gælder det mere end den Ubøhagelighed at komme til at ligge ude en halv eller en hel Time længere, thi under en Storm er Indsatsen der ofte Livet. Det er det, det drejer sig om, og man vil dog ikke forlange, at Vesterhavsfiskerne for at kunne faa udkastet den opfiskede Undermaalsfisk i Havet skulle risikere Livet. Naar Fiskerne ligge 6 til 8 Mil ude, og Havet rejser sig, eller der er Tegn til, at dette vil ske, gælder det om først og fremmest at redde Liv og Redskaber og komme i Land uden Hensyn til, om der høves Undermaalsfisk i Baaden eller ikke. Jeg tror altsaa fornuftigvis ikke, at denne Bestemmelse bør være gældende for Vesterhavet. I det hele taget maa jeg antage, at alle kunne være enige om, at Vesterhavsfiskeriet er et saa brydsomt og farefuldt Erhverv, at man ikke bør lægge det unyttige Hindringer i Vejen, ikke bør paalægge det Indskrænkninger, som ikke gavne et eneste Menneske.

Med Hensyn til den Del af Limfjordsfiskeriet, som Vesterhavsfiskerne, der bo i den Kredts, jeg har den Ære at repræsentere — i Fiskerbyerne Agger, Alulum, Tyborøn og Krik — have en Del af deres Livserhverv fra, maa jeg ogsaa gøre et Par Bemærkninger. Af særlige Grunde have netop Fiskerne i denne Del af vort Fiskeomraade her i Landet lidt eller ville komme til at lide, hvis Lovforslaget bliver til Lov, de allerstørste Indskrænkninger, Indskrænkninger, som ere rent ekseptionelle netop for dette lille Distrikt, som disse fire smaa Fiskerbyer kunne benytte, nemlig den vestlige Ende af det store Limfjordsbasin, og der er derfor her ganske særlig Grund til Frygt og Misfortøjelse. Indtil 1885 har Fiskeriet i den Del af Limfjorden, som her er omtalt, været fuldstændig frit, det vil sige, det har kun været undergivet ganske de samme Bestemmelser, som gælde for Limfjorden i dens Helhed, men det Udvalg, der behandlede Fiskeriloven i 1885, kom overens med den daværende Indenrigsminister om at indsætte en Bestemmelse, der gik ud paa, at Indløbet til Krik Havn skulde optages blandt de laasede Bænde. Allerede denne Indskrænkning var i høj Grad ubøhagelig, navnlig for de ældre, de gamle Fi-

skere i Agger og Alulum og til Dels i Tyborøn og ved Krik, fordi disse gamle Fiskere, der ikke mere ere i Stand til at gaa ud paa det egentlige Havfiskeri, fra Arilds Tid, kan jeg gerne sige, have haft deres Livserhverv ved Fiskeri i den vestlige Bugt af Limfjorden. Da man gjorde Krik Big til et laaset Vand, gjorde det dem et betydeligt Afbræk, at de ikke kunde benytte de Redskaber, som overhovedet ere forbudte i laasede Bænde. Det havde til Følge, at man allerede Maret efter, at Loven var vedtagen, henvendte sig til mig, som de ansaa for deres naturlige Repræsentant, for at jeg skulde se, om jeg ikke kunde faa raadet God paa den Æret, der efter deres Mening var stet dem, ved at Laasningen havde fundet Sted. Det gav Anledning til, at det ærede Medlem for Viborg Amts 1ste Valgfreds (Dalsgaard) og jeg benyttede Lejligheden, da der af den daværende Indenrigsminister fremsattes et lille Forslag om en Forandring i Fiskeriloven, til at foreslaa optaget en Bestemmelse om, at denne ny Laasningsbestemmelse for Krik Big blev ophævet. Det lykkes at faa Folketinget overbevist om, at denne Laasning var saa lidet nyttig, saa lidet nødvendig og saa meget til Skade for de gamle Vesterhavsfiskere, at man her i Tinget den 19de Januar 1889 med 43 Stemmer mod 14 vedtog at ophæve Laasningen. Da Forslaget imidlertid i det hele taget til en vis Grad forulykkede i det andet Ting, blev Laasningen opretholdt. Nu havde man der oppe ventet, at man havde villet — jeg tør vel ikke sige gøre Ret og Skel, men i alt Fald give de gamle Fiskere deroppe paa Limfjordsstangen deres gamle Rettigheder tilbage, naar Fiskeriloven blev revideret. Man ventede, at det Resultat, som Laasningen har medført i de 7 Aar, den har bestaaet, og som jo er absolut lig Nul med Hensyn til den Hovedhensigt, man havde med Laasningen, nemlig at frede Fjlynderfiskeriet i denne Del af Limfjorden og derved fremstøtte et bedre og mere stabilt Fjlynderfiskeri, skulde foranledige Lovgivningsmagten til at ophæve denne Laasning. Forsøget er jo fuldstændig mislykket, idet der i de 7 Aar, Indføringen til Krik Havn har været laaset, fremdeles ikke er kommet Fjlyndere. De ere der ikke den Dag i Dag. Man havde derfor ventet, at man vilde have benyttet Lejlig-